

Duhovna misel - 17. jan. 2021

2. nedelja med letom

Podobno kot na praznik razglasenja in kot na nedeljo Jezusov tudi današnji odlomek evangelija (prim *Jn* 1,35-42) obravnava tem Gospodovem razodetju. Tokrat je Janez Krstnik tisti, ki Jezusa pred svojim učencem kot »Jagnje Božje« in jih povabi, naj Mu sledijo. tudi z nami: Tistemu, ki smo se mu poklonili v božični skrivnosti, poklicani, da sledimo v svojem vsakdanjem življenju. Današnji evangelij nas lepo uvede v bogoslužni čas med letom, ki nam pomaga oživljati preverjati svojo pot po veri v navadnem življenju.

Evangeljsko poročilo pokaže bistvene značilnosti poti vere. Potena in ta je pot učencev vseh časov, tudi našega. Začne se z vprašanjem Jezus zastavi dvema, ki ju je spodbudil Krstnik, in sta mu začela »Kaj iščeta?« Vsakdo izmed nas, v kolikor je človeško bitje, je na iskanja: išče srečo, išče ljubezen, dobro in polno življenje. Bog Oče dal vse to v svojem Sinu Jezusu.

Pri tem iskanju je temeljnega pomena vloga resničnega pričevalca osebe, ki je prva šla po tej poti in srečala Gospoda. V evangeliju je Krstnik ta priča. Zato zna usmeriti učence k Jezusu, ki jih uvede v izkušnjo s povabilom: »Pridita in bosta videla«. In ona dva ne bosta več pozabiti lepote tistega srečanja, tako da evangelist navede celo »Bilo je okrog štirih popoldne«. Samo iz osebnega srečanja z Jezusom rodi pot vere in poklic učenca. Lahko bi si pridobili veliko izkušenj, uresničili veliko stvari, vzpostavili stike z mnogimi ljudmi, toda samo srečanje z Jezusom ob tisti uri, ki jo pozna Bog, lahko da poln pomen našemu življenju in rodovitnost našim načrtom in našim podvigom.

Ni dovolj, da si napravimo podobo Boga, ki temelji na pripovedi. Treba se je podati v iskanje božjega Učitelja in stopiti tja, kjer On je. Vprašanje ki sta ga dva učenca zastavila Jezusu, je: »Kje stanuješ?« To je močan duhovni pomen: izvedeti, kje stanuje Učitelj, zato da bi mogli prebivati z Njim. Življenje po veri je v želji, da bi prebivali z Gospodom, zatoorej v neprenehnem iskanju kraja, kjer On prebiva. To pomeni, poklicani preseči vsako vernost iz navade, da poživimo srečanje z Bogom v molitvi, premišljevanju Božje besede in preijemanju zakramentov.

Tvit papeža Frančiška

V vsakem dejanju služenja, v vsakem delu usm
ki ga naredimo, se razodeva Bog in pogleda na svet (15. 1.).

Bog premaga zlo sveta tako, da ga vzame nase. To
način, s katerim moremo dvigniti druge. Ne z obsojanjem
zahtevo, kaj naj naredijo, ampak tako, da se približan
trpimo in podelimo Božjo ljubezen (14. 1.).

V težkih in temnih trenutkih zberimo pogum in
»Blagolsovljen si, Gospod!« **Slavimo Gospoda.** To nam zelo dobro
Nei momenti difficili e bui, troviamo il coraggio d
“Benedetto sei Tu, o Signore”. Lodiamo il Signore: qu
farà tanto bene (13. 1.).

Neka družba je toliko bolj človeška, kolikor bolj poskrbi
slabotne in trpeče ude, in zna to narediti z učinkovitostjo, ki jo
bratska ljubezen (12. 1.).
